

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และขอเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น เป็นกลุ่มตามความสามารถ และเรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อย" ผู้วิจัยจะสรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และเสนอแนะ ดังนี้

วัตถุประสงค์

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น เป็นกลุ่มตามความสามารถ และเรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อย

ตัวอย่างประชากร

ประชากรที่ใช้ในการทดลอง เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบุญเหลือวิทยานุสรณ์ อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งมีจำนวน 12 ห้องเรียน เลือกห้องเรียนโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) ไว้ 3 ห้องเรียน แล้วจัดให้นักเรียนเรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น 1 ห้อง จำนวนนักเรียน 44 คน เรียนเป็นกลุ่มตามความสามารถ 1 ห้อง จำนวน 48 คน และเรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อย 1 ห้อง 51 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีผู้วิจัยสร้างเครื่องมือ 4 ชนิด คือ

1. บันทึกการสอน เรื่อง ตาลโตนคร เรื่อง ศิลปินเอก และเรื่อง คำอวยพร เนื่องในโอกาสวันขึ้นปีใหม่ ทั้งหมด 14 คาบ นำบันทึกการสอนไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบเพื่อปรับปรุงแก้ไข แล้วจึงนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 4 ท่าน ตรวจสอบเพื่อปรับปรุง

แก้ไขข้อบกพร่องก่อนนำไปทดลองสอนจริง

2. ชุดการเรียนการสอนรายบุคคลวิชาภาษาไทย ชุดทักษะสัมพันธ์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่องทาลโตนต เรื่องศิลป์เนก และเรื่องคำอวยพรเนื่องในโอกาสวันขึ้นปีใหม่ ทั้งหมด 14 ชุด เรื่องทาลโตนต 5 ชุด เรื่องศิลป์เนก 5 ชุด และ เรื่องคำอวยพรเนื่องในโอกาสวันขึ้นปีใหม่ 4 ชุด ผลปรากฏว่าได้ประสิทธิภาพของชุดการเรียนการสอนรายบุคคล เรื่องทาลโตนต 89.10/86.00 เรื่องศิลป์เนก 82.90/87.83 และเรื่องคำอวยพรเนื่องในโอกาสวันขึ้นปีใหม่ 88.38/91.88 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์คะแนนมาตรฐานที่ตั้งไว้

3. คู่มือการใช้ชุดการเรียนการสอนรายบุคคลวิชาภาษาไทย ชุดทักษะสัมพันธ์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่องทาลโตนต เรื่องศิลป์เนก และเรื่องคำอวยพรเนื่องในโอกาสวันขึ้นปีใหม่ นำคู่มือการใช้ชุดการเรียนการสอนรายบุคคลไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบเพื่อปรับปรุงแก้ไข แล้วจึงนำไปให้ครูทรงคุณวุฒิ 4 ท่าน ตรวจสอบเพื่อปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องก่อนนำไปใช้จริง

4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วิชาภาษาไทย ชุดทักษะสัมพันธ์ (ท 204) เป็นแบบทดสอบชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก โดยให้ครอบคลุมเนื้อหา และจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เรื่องทาลโตนต 30 ข้อ ความเที่ยง (Reliability) มีค่าเท่ากับ 0.864 ค่าความยากง่าย (p) มีค่าเท่ากับ 0.23 - 0.79 ค่าอำนาจจำแนก (r) มีค่าเท่ากับ 0.23 - 0.85 เรื่องศิลป์เนก 30 ข้อ ความเที่ยง (Reliability) มีค่าเท่ากับ 0.760 ค่าความยากง่าย (p) มีค่าเท่ากับ 0.23 - 0.79 ค่าอำนาจจำแนก (r) มีค่าเท่ากับ 0.23 - 0.73 และเรื่องคำอวยพรเนื่องในโอกาสวันขึ้นปีใหม่ 30 ข้อ ความเที่ยง (Reliability) มีค่าเท่ากับ 0.909 ค่าความยากง่าย (p) มีค่าเท่ากับ 0.23 - 0.79 ค่าอำนาจจำแนก (r) มีค่าเท่ากับ 0.23 - 0.92

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยด้วยการเลือกนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบุญเหลือวิทยานุสรณ์ อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) มา 3 ห้องเรียน แล้วดำเนินการทดลองโดยให้นักเรียนเรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น 1 ห้อง เรียนเป็นกลุ่มตามความสามารถ 1 ห้อง และเรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อย 1 ห้อง ใช้เวลาดำเนินการทดลองกลุ่มละ 14 คาบ คาบละ 50 นาที แล้วให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วิชาภาษาไทย ชุดทักษะสัมพันธ์ ชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 2 (ท 204) เรื่องกาลโตนค เรื่องศิลปินเอก และเรื่องคำอวยพร เนื่องในโอกาส วันขึ้นปีใหม่ จากนั้นนำคะแนนมาวิเคราะห์ความแตกต่างโดยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis of Covariance) โดยมีคะแนนสอบปลายภาควิชาภาษาไทย (ท 203) ประจำภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 เป็นตัวแปรร่วม (Covariate)

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น เป็นกลุ่มตามความสามารถ และเรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อย" นั้น เมื่อผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองสอนนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม และให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วิชาภาษาไทย ชุดทักษะสัมพันธ์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ท 204) เรื่อง กาลโตนค เรื่องศิลปินเอก และเรื่องคำอวยพร เนื่องในโอกาสวันขึ้นปีใหม่ จากนั้นนำคะแนนมาวิเคราะห์ความแตกต่างโดยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis of Covariance) โดยมีคะแนนสอบปลายภาควิชาภาษาไทย (ท 203) ประจำภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 เป็นตัวแปรร่วม (Covariate) ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น เป็นกลุ่มตามความสามารถ และเรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อย ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า

1. ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนเป็นกลุ่มตามความสามารถ และเรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้
2. ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อย และเรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้
3. ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อย และเรียนเป็นกลุ่มตามความสามารถ ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน

อภิปรายผล

1. ผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนเป็นกลุ่มตามความสามารถ และเรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุรพล ประยงค์พันธ์ (2530: 37 - 42) ซึ่งผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์การเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนเป็นกลุ่มตามความสามารถ และเรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าผู้วิจัยใช้การสอนวิธีเดียวกันคือ วิธีบรรยายประกอบสื่อการเรียนการสอนกับนักเรียนที่เรียนเป็นกลุ่มตามความสามารถ และนักเรียนที่เรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น ดังนั้น ผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนเป็นกลุ่มตามความสามารถและเรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้นจึงไม่แตกต่างกัน จากการสังเกตของผู้วิจัยปรากฏว่า มีนักเรียนที่มีความสามารถทำสนธิใจที่จะซักถามและขอความช่วยเหลือในการเรียนเป็นจำนวนน้อยคน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ นักเรียนใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน เมื่อนักเรียนเรียนวิชาภาษาไทยพื้นฐานความรู้ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละคนจึงไม่แตกต่างกันมาก เมื่อเรียนสิ่งใหม่ที่อยู่ในรายวิชาภาษาไทยไม่ว่าจะเป็นการเรียนในรูปแบบใด นักเรียนแต่ละคนก็สามารถเข้าใจและเรียนรู้ได้ใกล้เคียงกัน และด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นอีกประการหนึ่ง จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนเป็นกลุ่มตามความสามารถ และเรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น ไม่แตกต่างกัน

2. ผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อย และเรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้นไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ และไม่สอดคล้องกับการวิจัยของ สุรพล ประยงค์พันธ์ (2530: 37 - 42) ซึ่งผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มสูงกว่าเรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการเรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้นโดยที่ครูเป็นผู้เข้าสอนเองนั้น ในการเรียนและการทำงานครูให้โอกาสนักเรียนได้ซักถามปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับบทเรียน ปัญหาในการทำงานหลังจากจบบทเรียน ในขณะเดียวกัน การเรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อย นักเรียนมีโอกาสได้ศึกษาค้นคว้า

หาเหตุผล และปรึกษาหารือซึ่งกันและกัน ในชุดการเรียนการสอนรายบุคคลที่มีทั้งบันทึกกิจกรรม บักรเนื้อหา บักรแบบฝึกหัดพร้อมเฉลย และบักรทดสอบพร้อมเฉลย ซึ่งทำให้นักเรียนมีโอกาสได้ ศึกษาเนื้อหา และฝึกฝนทำแบบฝึกหัดและแบบทดสอบประจำคาบเรียน เท่ากันกับที่ครูสอนเป็นกลุ่ม ใหญ่ทั้งชั้นด้วยตนเอง นอกจากนี้ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ นักเรียนใช้ภาษาไทยในชีวิต ประจำวัน เมื่อนักเรียนเรียนวิชาภาษาไทย พื้นฐานความรู้ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน แต่ละคนจึงไม่แตกต่างกันมาก เมื่อเรียนสิ่งใหม่หรือบทเรียนใหม่ที่อยู่ในรายวิชาภาษาไทย ไม่ว่าจะ เป็นการเรียนในรูปแบบใด นักเรียนแต่ละคนก็สามารถเข้าใจและเรียนรู้ได้ใกล้เคียงกัน ด้วย เหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์การ เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อย และเรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้นไม่แตกต่างกัน

3. ผลสัมฤทธิ์การ เรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยตนเอง เป็นกลุ่มย่อยและ เรียนเป็นกลุ่มตามความสามารถไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไป ความสมมุติฐานที่ตั้งไว้และไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุรพล ประยงค์พันธ์ (2530:37-42) ซึ่งผล ปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์การ เรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยตนเอง เป็นกลุ่มสูงกว่าเรียนเป็นกลุ่มตามความสามารถอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ว่านักเรียนที่เรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อย มีโอกาสปรึกษาหารือซึ่งกันและกัน จนสามารถเข้าใจ และทำแบบฝึกหัด ตลอดจนแบบทดสอบได้ ส่วนนักเรียนที่เรียนเป็นกลุ่มตามความสามารถก็สามารถ เรียนรู้จนทันกันทั้งชั้น ถึงแม้จะมีนักเรียนในกลุ่มที่มีความสามารถทำสนิใจที่จะซักถามและขอความช่วยเหลือในการเรียนจำนวนน้อย แต่ครูก็พยายามอธิบายและสอนเพิ่มเติมให้ทั้งในชั้นเรียนและนอก ชั้นเรียน จนกระทั่งนักเรียนเรียนรู้และทำงานที่ได้รับมอบหมายจากครูได้ทุกคน จึงทำให้นักเรียน ที่เรียนเป็นกลุ่มตามความสามารถทั้งกลุ่มที่มีความสามารถสูง และกลุ่มที่มีความสามารถต่ำทุกคนมี ความรู้ความเข้าใจในบทเรียนใกล้เคียงกัน และจากการสังเกตผลงานและพฤติกร มการทำงานที่ ได้รับมอบหมายจากครูในชั้นเรียนของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตามความสามารถ ผลงานและพฤติกร ม ในการทำแบบฝึกหัดและแบบทดสอบของนักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยตนเอง เป็นกลุ่มย่อย พบว่านักเรียน ทุกคนมีความกระตือรือร้น มีความสนใจที่จะทำงาน และจากผลงานของนักเรียนแสดงให้เห็นว่า นักเรียนทุกคนมีความเข้าใจเป็นอย่างดี นอกจากนี้ภาษาไทยยังเป็นภาษาประจำชาติ นักเรียนใช้ ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน เมื่อนักเรียนเรียนวิชาภาษาไทย พื้นฐานความรู้ในการเรียนวิชาภาษา ไทยของนักเรียนแต่ละคนจึงไม่แตกต่างกันมาก เมื่อเรียนสิ่งใหม่หรือบทเรียนใหม่ที่อยู่ในรายวิชา

ภาษาไทยไม่ว่าจะเป็นการเรียนในรูปแบบใด นักเรียนแต่ละคนก็สามารถเข้าใจและเรียนรู้ได้ใกล้เคียงกัน จากเหตุผลทั้งที่ได้อธิบายข้างต้นจึงทำให้ผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อย และเรียนเป็นกลุ่มตามความสามารถไม่แตกต่างกัน

จากผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น เป็นกลุ่มตามความสามารถ และเรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อยไม่แตกต่างกัน ที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 นั้น จะเห็นได้ว่าครูภาษาไทย สามารถใช้การจัดชั้นเรียนและรูปแบบการเรียนการสอนทั้งสามกลุ่มได้ โดยที่ประสิทธิภาพในการเรียนรู้ของนักเรียนเท่ากัน ดังนั้นในบางครั้งที่เกิดปัญหาที่ครูลาป่วย ลาพัก ลาคลอด หรือปัญหาขาดแคลนครูก็จัดให้นักเรียนเรียนด้วยตนเอง เป็นกลุ่มย่อยโดยใช้ชุดการเรียนการสอนรายบุคคลแทนการเขาสอนในชั้นเรียนของครูได้ นอกจากนี้การเรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อยจะช่วยขจัดปัญหาในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล ปัญหาการขาดแคลนครู และช่วยในการศึกษานอกระบบ ดังที่ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ สมเชาว์ เนกรประเสริฐ และ สุภา สิ้นสกุล (2520: 101) ได้อธิบายถึงคุณค่าของชุดการสอนว่า ชุดการสอนเป็นนวัตกรรมทางการศึกษาอย่างหนึ่ง ซึ่งจะช่วยขจัดปัญหาทางการศึกษาบางประการ เช่น แก้ปัญหาความแตกต่างระหว่างบุคคล ชุดการสอนทำให้ผู้เรียนได้เรียนตามความสามารถ ความถนัด และความสนใจ ตามเวลาและโอกาสที่เอื้ออำนวยของผู้เรียน ชุดการสอนช่วยขจัดปัญหาการขาดแคลนครู ช่วยในการศึกษานอกระบบ และช่วยส่งเสริมให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับครู

1. การเรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น ครูควรจะมีเอกสารเพิ่มเติมจากเนื้อหาในหนังสือเรียน
2. ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยนั้น ครูควรให้นักเรียนในกลุ่มที่มีความสามารถสูง ช่วยเหลือในการอธิบายนักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถต่ำที่ยังไม่เข้าใจบทเรียน ในระหว่างที่เรียนในชั้นเรียนและ เมื่อเรียนจบแต่ละคาบแล้ว

3. การเรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อยนั้น ครูควรจะได้มีการให้คะแนนความสนใจของกลุ่ม เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนช่วยเหลือกันภายในกลุ่มอย่างเต็มที่

4. ครูควรจัดทำชุดการเรียนการสอนรายบุคคลสำรองในเนื้อหาที่เป็นความรู้เพิ่มเติมจากชุดการเรียนการสอนรายบุคคลทุกชุดไว้สำหรับนักเรียนที่เรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อย แต่ละกลุ่มได้ศึกษาหาความรู้ในเวลาที่เหลือของแต่ละคาบเรียน หลังเรียนจากชุดการเรียนการสอนรายบุคคลและทำการทดสอบตามเกณฑ์แล้ว

5. การใช้ชุดการเรียนการสอนรายบุคคลนั้น ครูควรใช้หลาย ๆ รูปแบบ ไม่ควรใช้รูปแบบเดียวกันเป็นระยะเวลาาน เพราะจะทำให้ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย

6. ครูภาษาไทยควรได้มีการร่วมมือในการสร้างชุดการเรียนการสอนรายบุคคลขึ้นใช้ในการเรียนการสอน ใช้ในการสอนซ่อมเสริม และอาจจะใช้ในกรณีนักเรียนบางคนต้องการศึกษาเนื้อหาวิชาด้วยการเรียนด้วยตนเอง

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

ควรทำการศึกษาวิจัยเพื่อการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาอื่น ๆ ของนักเรียนที่เรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น เป็นกลุ่มตามความสามารถ และเรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อย

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย